De oorzaak van ondergang van kinderen

Imām Moḥammad b.[1] **Abī Bakr al-Qayyim al-Jawzīyah**[2] {رَحِمَهُ ٱللَّٰهُ}[3]:

“

Het meeste verderf (*Fasād*) bij kinderen is afkomstig van hun **ouders**, door hun nalatigheid (*Ihmāl*) jegens hen en doordat zij hen niet onderwijzen in de verplichtingen (*Farāʾiḍ ad-Dīn*) en de praktijken (*Sunan*) van de Profeet ﷺ. Zij **verwaarloosden** hen met nalatigheid (*Ihmāl*) toen zij nog jong waren, zodat de kinderen noch zichzelf baatten, noch hun ouders toen zij ouder werden. Zoals een vader zijn zoon berispte wegens ongehoorzaamheid (*ʿUqūq*), waarop de zoon antwoordde: ‘O mijn vader, u was ongehoorzaam (*ʿUqūq*) aan mij toen ik klein was, dus was ik ongehoorzaam (*ʿUqūq*) aan u toen u oud werd. U verwaarloosde mij als kind (*Walīd*), dus verwaarloos ik u nu u een oude man (*Shaykh Kabīr*) bent!’

”

Bron:
Tuḥfat al-Mawdūd bi-Aḥkām al-Mawlūd | **Pagina** 337 | **Uitgeverij:** Dār ʿAṭāʾāt al-ʿilm

---

[1] In academische literatuur is “b.” een afkorting van het Arabische woord bin of ibn (afhankelijk van de grammaticale context). Het betekent ‘de zoon van’. Je schrijft ze respectievelijk in het Arabisch als: بن/*bin* & ابن/*ibn.*

[2] Imām ibn al-Qayyim al-Jawzīyah (691H/751H — 1292/1350) was een legendarische Shaykh en tevens de student van een andere grootheid; Imām ibn Taymīyah. Hij is bekend onder de naam ibn Qayyim al-Jawzīyah, omdat zijn vader de directeur was van de school “*al-Jawzīyah*” in Damascus. Hij groeide op in een vroom en intellectueel milieu. Enkele van zijn doelen waren om terug te keren naar de correcte interpretatie van de islam en deze te zuiveren van

de *Bida*ʿ (innovaties) en *Khurāfāt* (bijgeloof). Zijn boeken alsook die van zijn Shaykh (ibn Taymīyah), worden tot op heden met klem aangeraden om te bestuderen vanwege de diepzinnigheid die de boeken aan kennis bevatten en omdat de twee imams uitblonken in het vormen van standpunten op basis van zo'n authentiek mogelijke *Adillah* (bewijzen).

[3] {رَحِمَهُ ٱللَّهُ}:

Geschreven in transcriptie als *Raḥimahullāh*, is doorgaans een *Du*ʿ*ā*ʾ (smeekbede) die wordt geschreven of opgezegd na het noemen van de naam van een overleden moslim. Qua betekenis, kiezen vertalers vaak voor *Moge Allāh met hem genadig zijn.*